

n° 4370

HORITZONS

PUBLICACIÓ ADHERIDA AL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Núm. 6

Març / Abril del 1946

Any II

QUÉ PRETÉ. FRANCO?

El patriotisme de Franco és el cinisme elevat a l'enèssima potència. Repudiat pel poble i per tots els pobles del món, s'entesta en mantenir-se damunt el mecanisme procaç de tots els xupòpters del règim. Aquests centenars de milers de nazificats i envilitls (de pistola i carta blanca) que usdefruiten càrrecs i prebendes... i estan disposats a manifestar, diàriament, llur adhesió al «Caudillo», és a dir, a la menjadora, a la corruptela. Són aquest «todo el pueblo español del día de la Victoria» i del «Comunismo, no! Franco, sí!»

L'autèntic poble, amb els seus vint milions i escaix de ciutadans, s'expressa — i sobretot s'expressaria — ben altrament. El poble inicia contra manifestacions, ta vagues generals i assalta mercats, clamant la seva aversió al règim. El poble comença a encarar-se als fusells de la Guàrdia Civil i a escridassar coratjosament contra la pessima administració, malversació de cabals i de mercaderies, per part dels inombrables i pertorbadors organismes que deturpen el normal desenvolupament de la vida civil.

Preté, Franco, estenellar, exterminar si cal, el país enter per a sobreviure?... És que entén encara, que és una qüestió de dialèctica i d'habilitats?... Creu en una maniobra tipus Peron.

Denunciem al món, la gravetat de la situació peninsular. Si hom no dona al nostre poble un mitjà pacífic i raonable de recobrar-se, quan la bilis exploti causarà els estralls de la bomba atòmica.

Denunciem, encara, l'alta tensió de les masses als polítics de laboratori, als nuclis inquietos que manegen les reminiscències dels vells partits i els gèrmens dels nous. Si el poble majoritari dels qui sofreixen inexorablement majors privacions i no tenen recursos per a afrontar la fam i les malalties que irrompeixen en totes les llars, no és conduit i corroborat pels qui es diuen capdavanter i orientadors de la resistència (però, que, tímids i maniobrers, no van més enllà del platonisme i els «pour-parles»); si el poble es sent desemparat i desatès en el seu clam de justícia... totes les inconfessables apetències i les honroses i honrades il·lusions aniran en orris.

És hora de connectar, de coordinar, de estructurar les ànsies i l'agressivitat de les masses amb els nuclis i enllaços entre els partits i moviments; l'hora de l'unitat i la lleialtat en el combat compacte i monolític de tot un poble vexat per la **UNB** Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC d'un tirà odiós.

HIMNE DE LA RESISTENCIA
DEL FRONT NACIONAL
DE CATALUNYA

Ressona el clam de la terra alligida,
clamors de lluita esquincen l'espai,
va deixondint-se la Pàtria oprimida
que un poble digne no pot morir mai.

Els braços s'alcen, les cames s'afermen
sobre la terra que és clot i és puntal,
forma a un sol crit la legió dels qui serveixen
viu el record del camí triomfal.

És el combat, catalans, és la guerra
l'hora suprema, la prova dels forts,
és el camí que senyala en la terra
viva i eterna l'estela dels morts.

Per redimir a la Pàtria oprimida
no ens bastaria sentir-ne el neguit.
No n'hi ha prou amb l'idea sentida:
la llibertat cal guanyar-la amb el pit.

ANÓNIM

Del llibre «Himnes Patriòtics», Col·lecció Pàtria i Llibertat. Edicions de Negra (Barcelona 1946.)

Acaba de sortir a la llum —clandestinament— un nou volumet de butxaca contenint himnes patriòtics de Catalunya, des de fable Balenguera a l'Himne del Front

Nacional, (concebut darrera les reixes, pels qui han caigut en activitats de resistència), passant per les dues versions dels Segadors.

El llibre de les festes íntimes i dels excursionistes. El breviarí de les futures manifestacions multitudinàries d'afirmació nacional.

QUINTAESSÈNCIES

Quin sistema vetllaria millor els drets dels ciutadans?... Per ara, ens lleu de constatar com el feixisme garanteix el dret, a una minoria exígua, de postergar, atemoritzar i explotar impunement la gran majoria del país.

La defensa de la civilització occidental?... Constatem suspicaçment que o bé no és tal civilització o no és occidental. Altrament no s'explicaria el mandat, damunt l'oest europeu, dels Hitler, Mussolini i Franco, actualitzant mètodes inferiors al canibalisme.

D'ençà de la cel·lofana, tenim una porcerval de que ens serveixin mercaderies adulterades... Oi més, d'ençà de les filosòfiques raons, temem que el què es preté és marejar-nos.

I quan sentim les grans protestes d'honor i heroisme, sabem perfectament que es tracta de sacrificar-nos una vegada més: cofoiament.

Comunisme? Anticomunisme?... Defugim aquesta antinòmia. No som comunistes, però entenem la necessitat d'una profunda transformació social.

No som comunistes, però sabem que jugar a anticomunisme és fer el joc a la reacció feixista.

Roma? Wasington? Moscú?... Ens són igualment llunyanes. Immediates Barcelona, Bilbao, Madrid, les sabem subvertides i

aterroritzades, pels corifeus de Franco i dels traficants sense escrúpols, amb interminables corrués de gent que porta a la cara els senyals de les privacions i temors a que es veuen sotmeses.

Sense decidir-nos ni enquimerar-nos pels esdeveniments que depassen el nostre abst d'informació i judici, proclamem la criminalitat de la persistència de Franco al poder.

Davant un poble exasperat, Franco no parla d'un augment de subsistències, de racionament, sinó d'una major repressió del mercat negre. Sabem què vol dir. Vol dir que no menjarem ni dins ni fora de la llei.

Menjaran només els falangistes i les forces armades.

Hitler digué que abans que estalviés Alemanya faria morir de fam Europa entera, Franco aplica aquest mètode, a favor de les forces repressives i a càrrec de l'extenuació de tot el poble.

Franco, per acallar les masses famèliques, ha disposat la creació d'economats en les empreses industrials.

Llavors, perquè no es suptimeixen els múltiples organismes de Provelments i Transports? I les «cartilles» de racionament irrisòries?

Llavors, què li garanteix el pagament de contribució i arbitris a l'honrat botiguer?

Si no detestéssim el règim de Franco pels seus atributs polítics, ho fariem per la inèpcia del seu govern i l'inaudita immoralitat de la seva administració.

ABRIL... Fe... Esperança... Espiritualitat... la Verge de Montserrat... els llibres...
CATALANS! Cerqueu els llibres catalans i les publicacions clandestines. Comporteu-vos dignament contra l'ocupació i tirania d'orde cultural.

X Aniversari de l'assassinat dels germans Badia, patriotes catalans (tres mesos abans de la guerra civil) per la conjunció dels pistolers de la F.A.I. i la F.E. i la llecció d'un govern que tolerava la criminal dialèctica de les pistoles.

SOTJANT HORITZONS

No sabem ni pretendem establir la trajectòria del nostre país, sondrollat pels extrems de dins i de fora; no sabem desentranyar les contingències futures; el baròmetre de la política internacional fa vacil·lar l'agulla entre el «variable» i «tempestuós» i tenim raons sobrades per creure que es mantindrà així una llarga tongada.

Entretant la Península Ibèrica, que no és el centre geogràfic d'Europa, sinó l'apèndix, roman estàtica, irritable i inflamada, provocant una preocupació evident als qui menen l'acció internacional i tenen el deure de prevenir-la (perquè, la civilització quan, pel progrés material otorga mitjans i instruments de domeny i mediatització, imposa la responsabilitat del seu ús).

No sabem com els organismes internacionals confluiran llur gestió en el cas de Espanya ni com ens evitaran majors mals.

Franco, falac i quimèric, reitera el llenguatge de la «unidad de los hombres y los pueblos de España», de l'obra social del règim; «de la paz interior» i «la adhesión del pueblo»... però s'oblida d'afegir que pte té assolir aquests objectius per procediments de terror i comminació, a través dels mecanismes coercitius del règim.

D'antuvi, la prèvia observació és d'una íntima angoixa en l'esperit de tots els ciutadans peninsulars. Els uns pels mals que sofreixen, els altres pels que en puguin de-

rivar. Tothom, però, té l'idea de que està assegut damunt d'un barril de pólvora.

Nosaltres, voldríem que amb la major cura i minuciositat el Sub-Comité de la U. N. O. estudiés el cas d'Espanya i s'informés en els moviments i tessitures dels nuclis interiors. **REMARQUEM, EN UN ORDRE DE PRELACIÓ, EL CONSELL NACIONAL DE LA DEMOCRÀCIA CATALANA.** Voldríem que es desvirtuessin, es deixatessin les incompatibilitats i s'apartessin igualment els que mantenen les seves doctrines en rancors antigues (ni que siguin només de deu anys). Voldríem que no es renovessin o suscitésin inconvenients i dicteris entre connacionals.

VOLDRÍEM L'UNITAT. LA PAU. LA OBRA SOCIAL. L'ADHESSIÓ DEL POBLE. LA TRANQUIL·LITAT... PERO, A BASE I A TRAVERS DE LA LLIBERTAT I CORDIALITAT DELS NOSTRES CIUTADANS.

Voldríem, però, sense la pretensió de creure'ns centre del món, i, sí, amb l'obvietat de saber-nos apèndix d'Europa... que fóssim tractats com a òrgan malalt, la cura del qual no permet demora; altrament arribarà el dia que l'inflamació, serà corrupció i gangrena, i la solució del cas d'Espanya serà un fet de cirurgia, un cas lògic d'extirpació, a càrrec sinó de l'U. N. O., d'un ALTRE.